

PRIZONIERI ETERNI

Deportați în Bărăgan

Trec în fugă printre blocurile de locuințe. Le percep ca niște feude, populate cu structuri umane, translate din vechile cartiere mai dinainte, acum așezate pe verticală.

Locuitorii din străzile, acum inexistente, au fost „așezați” precum porumbeii într-un porumbar, pe căsuțe, evident așezate unele peste altele, denumite, blocuri.

Blocuri de locuințe, construite într-un bloc comunist, care avea în cele din urmă la maxima ei proximitate o cortină de fier.

Oamenii de aici, populația urbană ori cea din mediul rural, aveau în anii '50 reguli foarte stricte.

Aveam 6-7 ani, tatăl meu care m-a crescut, un CFRist adevărat, putea circula datorită statutului acestei branșe oriunde în România. Se înțelege că erau atent verificați, spre a nu trafica materiale de propagandă, idei, informații ostile regimului spre diverse regiuni ale țării. Deplasarea între regiuni, cele 16 care erau în acea perioadă era oarecum asemănătoare cu formalitățile necesare spre a merge în prezent în UK sau SUA spre exemplu. Cum ar fi - o scrisoare sau ceva asemănător (dacă se năștea ori murea cineva, nicidecum dacă se căsătorea) pentru cel care era chemat. Înregistrarea la Biroul de Evidență al Miliției din raza teritorială în care te aflai, pentru deplasarea către direcția cerută Buletin de Identitate ori cărțuție pentru cei fără domiciliu precis, acte de stare civilă, acte de la serviciu - altfel nici gând de deplasare - cazier, declarație asupra motivului deplasării, declarație de avere - dacă ai avut ori aveai pământ, ori ai fost moșier - nici vorbă de deplasare, declarație asupra apartenenței politice a ta, a tuturor rudelor de gradul I-IV, dacă ai bani de deplasare, și multe alte hârtii, care îți consumau zile întregi pentru a le procura ori a le produce.

Apoi te programai la CFR (singura care îți putea asigura deplasarea în țară). Dacă aveai noroc și relații prindeai un tren să spunem spre Caransebeș ori Cluj. Ți se elibera un fel de pașaport, care la limita dintre regiuni adesea era verificat de un soi de grăniceri (militari).

Dacă era ceva în neregulă, te debarca imediat și erai întors din drum cu prima cursă de tren, chiar și mărfar.

Când ajungeai la destinație te înregistrai imediat la organul de Miliție Teritorial, altfel riscai anchete ori pușcăria.

La înapoiere același ritual până acasă, iar după două-trei săptămâni erai verificat de milițianul de zonă dacă ești într-adevăr întors și ți-ai reluat activitatea în producție. Menționez că pe filieră, fără ca tu să știi, erai verificat asupra tuturor elementelor arătate mai sus și în plus dacă erau suspiciuni urma să fi interogat.

Modelul prezentat foarte pe scurt a fost aplicat în URSS - între diferitele Republici Unionale, cu populații adesea eterogene, pentru controlul absolut al tuturor migrațiilor, indiferent de motivații. În acest fel au fost prinși trădători (de fapt patrioți), diverși slujbași care încercau să-și facă datoria catalogați drept uneltitori contra regimului și multe alte categorii care au trebuit, în numele intereselor supreme ale clasei muncitoare, (un slogan generic care să acopere orice), să plătească pentru „odioasele lor fapte” cu deportarea în înghețata Siberie, de unde să nu se mai întoarcă.

La noi, modelul s-a aplicat pe regiuni, parcă ar fi fost state, pentru ca să se asigure un total control al populației, oamenii să-și vadă de munca lor în mine ori pe ogoare și să nu mai viseze mișcarea, deplasarea spre cei dragi, sufletele lor să fie decuplate de neam și istorie. Acest model există și în prezent în Coreea de Nord, țară cu potențial nuclear, sprijinită substanțial când de Rusia, când de China și pentru care considerente?

După modelul sovietic, când popoare întregi au fost strămutate din Est-ul îndepărtat spre Vest-ul prosper, ceva mai dezvoltat și invers, la noi au fost strămutați cei din Vest, din Banat, care era ceva mai civilizată, în câmpia Bărăganului văduvită de forță de muncă în urma războaielor. Membrii unor familii întregi cu vechi rădăcini în istorie au fost aruncați numai cu ce aveau pe ei, printre ciulini, pe un pământ nelucrat, încă înainte de război. Iar de aici, cei mai vânjoși au fost relocați pe șantiere de muncă forțată, la Bicaz, în tabere de muncă patriotică unde în schimbul hranei și al cazării în barăci, nu primeau nimic.

Și în prezent sub pretextul „terorismului” se realizează aproape la indigo cam aceleași manevre.

A mai rămas, cu tehnica secolului XXI, să ni se implanteze ceva cipuri, pentru ca trecând prin scanere să ne identifice instantaneu.

Cu ce anume? Cu toate datele ființei noastre, cu gândurile, aspirațiile, cu realizările ori nerealizările, cu multitudinea de cifre însumând valorile biometrice, fiziologice etc., ce mai! Să devenim un robot uman. Iar aceasta este chiar un mod gingaș de a privi lucrurile, viața noastră, mulți dintre semenii noștri datorită vicisitudinilor vieții (care nu le aparțin ci le-au fost produse, ori induse) nici nu le mai bagă în seamă, le consideră că fac parte din cotidian. Bunăoară, descinderi diverse pe la interlopi, pe la unii politicieni care avalizează statul de drept printr-o schimbare socială cu reverberații nu numai asupra noastră, ci și asupra generațiilor viitoare. O gigantică măgărie translând măsurile necesare și utile ce trebuiesc luate acum spre alte guverne care în viitor se vor găsi în situația unor convulsii sociale care în fapt nu le aparțin.

Dar noi, cei mulți, suntem prinși în acest „gulag” informatico-politic. Nu putem migra toți cei 22 milioane, acum parcă am fi vreo 19 milioane de români. Pleacă între timp, plătiți din resursele noastre, numai în ultimii ani 20.000 de medici și asistente, aproape un sfert din necesarul nostru. Cutremurător. Nu mai punem la socoteală vreo două milioane de muncitori în construcții și alți căpșunari, ajungând exodul spre 5-6 milioane de suflete, care în urma lor lasă suspine, drame și regrete. Ei au scăpat din „încercuirea” actualului regim, cât și a viitorului, noi cei rămași, că nu putem pleca toți, am rămas prizonieri. Prizonieri într-o țară care nu ne oferă nicio perspectivă. Ba da! Suntem „obligați” să primim în țară vreo 3000 de mujahedini care nu mai au loc în Irak.

Probabil într-un viitor apropiat ceva Al-Qaeda, câteva mii care sunt indezirabili în Afganistan sau Pakistan, ceva luptători fugăriți de prin teritoriile rusești, să se strângă pe undeva la vreo 50-60.000 de suflete „pure” cu credința că orice ar face împotriva forțelor „răului mondial”, iar ei știu cine e acela, Alah îi va binecuvânta și nu oriunde, ci pe aici pe la noi, unde deocamdată suntem bine merși. Vom avea atunci alte granițe, nu numai cele dorite de unii politicieni cupizi, adică mult visatele euroregiuni (premergătoare federalizării și fărâmițării statului român actual), ci granițe pe cartiere, pe orașe, comune și sate, unde va trebui să ne apărăm. De cine?

De niște invadatori impuși cu care nu avem nici o tangență, decât faptul că suntem vârați cu de-a sila în fel de fel de conflicte care nu ne aparțin. Alo, sunteți membrii NATO, trebuie să participați, bla, bla etc. Și Grecia e un membru (nu acela porno) și bine merși i-a alungat pe americani cu bazele lor cu tot din peninsula, nu participă la manevrele NATO, nu trimite soldați în teatrele de război care nu le aparțin și multe altele. Și alte state membre NATO (chiar și Franța într-o anumită conjunctură) procedează la fel. Iar grecii, ca un fel de cal troian, au dus într-un fel la sapă de lemn și sistemul

euro, și sunt lăsați în pace.

Și atunci noi trebuie să devenim un magnet de a aduce o copleșitoare instabilitate semenilor noștri? Să fim ca de atâtea ori în istorie prizonieri în propria noastră țară?!

Oare acesta e tributul nostru că existăm, că vorbim o limbă romanică, acaparată persuasiv de cea anglosaxonă, precum celelalte limbi romanice din Europa?

Nu! Slăbiciunea conducătorilor noștri trecuți ori prezenți, preocupați mai degrabă de propria lor prosperitate, ne-a adus în această stare.

Alte țări, foste comuniste (că parcă cineva din ele și-ar fi dorit comunismul!) au alte standarde, mult mai înalte, au vectori de imagine și purtători de mesaje care fac ca diferența dintre cei care conduc Europa și cei care cred ei că îi conduc să fie minimă, ba chiar situația să fie contrară (a se vedea Ungaria și Polonia). În final, cine a luat „leapșa”? Noi, ca fraierii, care punem botul la tot (absolut la tot) ce ne deversează vestul.

Ba, așa, că tot nu avem ceva mai bun de făcut ne dăm cu dreptul în stângul între noi, creem falii imaginare între semenii noștri pe care îi agregăm, de fapt îi întărâtăm unii împotriva altora, prin diverse posturi de televiziune, pro și contra. Și așa rămânem prizonierii prostiei noastre. Când de fapt la valoarea noastră, a resurselor naturale și umane, bine chibzuite și gestionate, ar fi trebuit să fim pe undeva între Germania și Franța. Și unde am ajuns? Pe locurile fruntașe din coada clasamentului.

Suntem prizonierii propriei noastre incompetențe, a diferitelor malversațiuni, dar nu trebuie uitat adagiul latin „mânia dă putere chiar și brațelor slabe” (Ovidiu) și acest lucru s-a dovedit pe deplin pus în lucru la sfârșitul anului 1989.

Atunci au fost distruse „granițe”, care sub alte forme ulterior s-au refăcut în structuri și forme mult mai savant prezentate Spațiul Schengen, grupul de la Vișegrad, trilaterală de la Weimar, o, ce superb oraș pe care l-am bătut cu piciorul prin anii '80! Că veni vorba, centrul orașului a fost refăcut din temelii așa cum era el înainte de Război, cu o minuțiozitate a detaliilor greu de reprodus.

Granițele între țări, între regiuni, între cei bogați și cei săraci, între țări catalogate bogate ori sărace, între cele din zonele abundente și lumea a treia, între țările emergente și cele care nu-și găsesc parcursul (printre care și noi), între țările puternice între ele, care pe diverse teatre își dispută supremația, între mentalități (chiar dacă americanii clamează egalitatea, nu o să vezi un alb într-un cartier de negri și nici invers) și între multe alte categorii care diferențiază universalitatea noastră. Noi va trebui să avem conștiința trează, ca să nu ne separe barierele, granițele care ni le impun alții.

Vrem acum, că mică-i viața noastră, să trăim liberi și fără granițe. Nu mai vrem să fim eternii prizonieri în propria noastră țară. Oare cerem prea mult?

FLORIAN LAURENȚIU STOICA